

Sygn. akt XVI GC 1789/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Emil Ruciński

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2016 roku w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 1.595,20 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 617 (sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVI GC 1789/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 marca 2015 r., wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w L., powód (...) S.A. wniósł o zasądzenie od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 1595,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 grudnia 2013 r. oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług w obrocie krajowym w ramach Oferty dla (...), na podstawie której zrealizował na rzecz pozwanego usługi przewozu, za które nie otrzymał należnego wynagrodzenia (pozew k. 2-5)

W dniu 2 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w L. VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. VI Nc-e 467016/15 (k.6).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że dokonał zapłaty należności wynikającej z faktury (...) nr(...) (...) w wysokości 2188,18 zł. Pozostała, zaś część należności objętej ww fakturą tj. (...), o zł pozwany potrącił z wierzytelnościami przysługującymi pozwanemu wobec powoda, które wynikają ze szkody w związku z niewłaściwą realizacją przesyłek, a co do których pozwany złożył stosowne reklamacje (sprzeciw k. 7-10).

Postanowieniem z dnia 7 maja 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w L. przekazał sprawę do rozpoznania przez tut. Sąd jako właściwy miejscowo i rzeczowo orzekając na podstawie art. 505(36) k.p.c.

W piśmie procesowym z dnia 10 września 2015 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powołując się na art. 77 ust. 3 ustawy prawo przewozowe (pismo procesowe z dnia 10 września 2015 r. k 86-90).

W odpowiedzi na podniesiony zarzut przedawnienia powód wskazał, że bieg terminu przedawnienia uległ zawieszeniu na okres 3 miesięcy wobec nieustosunkowania się przez pozwanego do wezwania do zapłaty z dnia 16 kwietnia 2014r., zaś jako podstawę prawną zajętego stanowiska wskazał art. 77 ust. 4 oraz art. 75 ust. 2 ustawy prawo przewozowe (pismo procesowe powoda z dnia 16 października 2015r. k. 120-122).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 27 lipca 2011r. (...) sp. z o.o. jako zleceniodawca zawarła z (...) S.A. z siedziba w W. jako zleceniobiorca umowę o świadczenie usług przewozu oraz doręczania przesyłek w obrocie krajowym na podstawie której zleceniobiorca zobowiązał się do świadczenia usług przewozu oraz doręczania przesyłek nadawanych przez Zleceniodawcę, do odbiorców/adresatów na terenie Rzeczypospolitej. Szczegółowe warunki świadczenia usług zgodnie z umową zawarte były w Regulaminie Świadczenia Usług, stanowiącym integralną część umowy oraz w odpowiednich cennikach. Aktualnie obowiązujące cenniki, a także Regulamin, wyciąg z umowy generalnej ubezpieczenia oraz uchwały Zarządu w sprawie opłaty paliwowej były powszechnie dostępne na stronie internetowej Zleceniobiorcy, w każdym punkcie obsługi klienta Zleceniobiorcy oraz u każdego kuriera odbierającego przesyłkę, zaś Zleceniodawca potwierdził, że z łatwością może zapoznać się z ich treścią (§2 pkt 1-2 umowy). Zleceniodawca zobowiązał się do zapłaty wynagrodzenia za wykonane usługi wg cen określonych w Cenniku indywidualnym - załączniku nr 1 do umowy (§ 3 pkt 1 umowy). Umowa została zawarta na czas nieokreślony z możliwością jej rozwiązania z zachowaniem formy pisemnej:

- za jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia bez konieczności podawania przyczyn przez którąkolwiek ze stron;
- w dowolnym terminie na mocy porozumienia stron;
- bez zachowania terminu wypowiedzenia w przypadku ciężkiego naruszenia warunków umowy lub nie dotrzymanie obowiązujących terminów płatności wynagrodzenia. (dowód: umowa wraz z załącznikami k. 64-71).

Zgodnie z regulaminem świadczenia Usług (...) obowiązującym od dnia 1 lipca 2013r. przesyłki kurierskie nie mogły zawierać substancji (szczegółowo wymienionych w P.), zwłaszcza: zabronionych przez (...), , określonych tam materiałów wybuchowych, zapalnych samoreaktywnych (...), alkoholu, wyrobów tytoniowych oraz rzeczy ulegających szybkiemu zepsuciu, oraz jakichkolwiek innych rzeczy, które w uznaniu S. nie mogą zostać przemieszczone bezpiecznie lub zgodnie z prawem, o ile S. poinformuje o tym nadawcę przed przyjęciem przesyłki Kurierskiej (pkt 18 regulaminu). (dowód: regulamin k. 154-155).

W ramach łączącej strony współpracy pracownik (...) sp. z o.o. – K. A. skontaktowała się telefonicznie z opiekunem klienta – K. W. (pracownikiem (...) S.A.) w celu uzyskania informacji czy możliwe jest dokonanie przewozu za pośrednictwem (...) S.A towaru w postaci wina. K. A. został poinformowania, że taki transport jest możliwy oraz, że w takim przypadku konieczne jest umieszczenie etykiety „uwaga szkło”.(dowód: zeznania świadka K. A. k. 232-232v, zeznania świadka P. G. k. 232v, zeznania świadka K. W. k. 233).

W dniu 19 listopada 2013r. (...) sp. z o.o. wydał (...) S.A. paczki celem realizacji usługi przewozu do wskazanych adresatów. Paczki te objęte były listami przewozowymi nr (...) (6paczek); (...) paczek); (...) (6 paczek). (dowód: dokument wydania paczek k. 36).

Przesyłka objęta listem przewozowym nr (...) zawierała towar w postaci butelek wina oraz kalendarzy. Towar w trakcie transportu uległ uszkodzeniu – butelki wina zostały rozbite, a kalendarze zalane. W dniu 20 listopada 2013r. został

sporządzony protokół szkody w którym wskazano opakowanie zewnętrzne w postaci kartonu nie uległo uszkodzeniu. Opakowanie to zawierało oznaczenia ostrzegawcze – „uwaga szkło”. Jako rodzaj szkody wskazano „stłuczenia” i „wyciek” (**okoliczności bezsporne**, ponadto dowód protokół szkody k. 37, zeznania świadka K. A. k. 232-232v).

Wartość uszkodzonego towaru wynosiła 1595,20 zł (**okoliczności bezsporne**).

W dniu 30 listopada 2013r. (...) S.A. wystawiła na rzecz (...) sp. z o.o. fakturę VAT nr (...) z tytułu wykonania usługi kurierskiej na kwotę 3783,38 zł brutto (3075,92 zł netto) płatną do 14 grudnia 2013r. (dowód: faktura VAT k. 72). (...) sp. z o.o. na poczet przedmiotowej faktury VAT dokonało wpłaty w wysokości 2188,18 zł. (**okoliczności bezsporne**).

W dniu 25 listopada 2013 r. (...) sp. z o.o. złożyło reklamację co do realizacji przewozu towaru objętego listem przewozowym nr (...) wskazując, że na podstawie uzgodnień z opiekunem klienta przygotowali wina i kalendarze do wysyłki, towar został oznaczony etykietami „uwaga szkło”, lecz mimo to w czasie transportu 18 butelek wina zostało zniszczonych. (...) sp. z o.o. zażądał zwrotu kosztów zniszczonego wina. (dowód: reklamacja k. 34).

(...) S.A. odmówiło uznania zasadności reklamacji wskazując, że przesłany przez (...) sp. z o.o. towar zgodnie z zapisami Regulaminu był wyłączony z przewozu (dowód: odpowiedź na reklamację z dnia 29 listopada 2013r. k. 31).

Od powyższej decyzji (...) sp. z o.o. złożyło odwołanie, po którego rozpoznaniu (...) S.A. podtrzymało decyzję o odmowie uznania reklamacji (dowód: pismo z dnia 7 stycznia 2014r. k. 32).

Pismem z dnia 24 stycznia 2014r. (...) S.A. ponownie odmówiło uznania reklamacji (dowód: pismo z dnia 24 stycznia 2014r. k. 33).

Pismem z dnia 13 grudnia 2013r. (...) sp. z o.o. wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 1595,20 zł wynikającej ze zniszczenia przesyłek w związku z przewozem realizowanym przez (...) S.A. (dowód: wezwanie do zapłaty k. 97-99).

(...) sp. z o.o. pismem z dnia 15 stycznia 2014r. r. skierowanym do (...) S.A. złożył oświadczenie o potrąceniu wierzytelności z tytułu szkody poniesionej na skutek niewywiązania się z realizacji zleconych przesyłek na kwotę 1595,20 zł przysługującej wobec (...) S.A. z wierzytelnością udokumentowaną fakturą (...). (dowód: oświadczenie o potrąceniu k. 94, wyciąg z książki nadawczej k. 95-96).

Pismem z dnia 16 kwietnia 2014 r. (...) S.A. wezwała (...) sp. z o.o. do zapłaty kwoty 1595,20 zł objętej fakturą VAT nr (...) w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania (dowód: wezwanie do zapłaty k. 77, wyciąg z książki nadawczej k. 78-79).

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty (...) sp. z o.o. pismem z dnia 30 kwietnia 2014r. wskazało, że kwota 1595,20 zł została potrącona z wierzytelnościami przysługującymi (...) sp. z o.o., wobec czego wierzytelność uległa przedawnieniu (dowód: pismo z dnia 30 kwietnia 2014r. k. 101).

(...) S.A. jako spółka przejmowana połączyła się ze spółką (...) sp. z o.o. na podstawie art. 492 k.s.h przez przeniesienie całego majątku spółki (...) S.A. na spółkę (...) sp. z o.o. (odpis pełny KRS k. 54-59).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt jak również w oparciu o niesporne, bowiem wyraźnie, bądź milcząco przyznane twierdzenia stron, które nie budziły wątpliwości, co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Autentyczność złożonych do akt sprawy dokumentów nie była kwestionowana a jednocześnie żadna ze stron procesu nie żądała złożenia ich oryginałów. Aczkolwiek dokumenty te w większości stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., to stosowanie do treści art. 233 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego a w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy, bowiem od jego treści merytorycznej. O materialnej mocy dowodowej dokumentów prywatnych rozstrzyga sąd zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (por. art. 233 k.p.c.; K. Knoppek: Glosa do wyroku Sądu

Najwyższego z dnia 25 września 1985 roku, sygn. akt IV PR 200/85, PiP 1988, nr 5). Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia faktycznego.

Ponadto Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków K. A., P. G. oraz K. W..

Świadek K. A. wskazała, iż uzyskała zgodę opiekuna klienta na transport wina oraz jaką otrzymała instrukcję dla prawidłowego nadania przesyłki. Ponadto potwierdziła, iż przesyłka uległa uszkodzeniu.

Świadek P. G. zeznał, iż zlecił K. A. sprawdzenie sposobu wysłania wina, zaś zadanie to zostało wykonane, a ustalone informacje przekazane P. G.. Potwierdził też, że pozwana spółka nie uwzględniła reklamacji.

Świadek K. W. potwierdziła, iż spółka (...) sp. z o.o. kontaktowała się z nią w sprawie przesyłki. Nie pamiętała jednak czego dotyczył pytanie. Zeznała także, że (...) S.A. podejmowała współpracę także z podmiotami zajmującymi się wyłącznie transportem wina.

Sąd ocenił zeznania świadków jako wiarygodne. Zeznania te były spójne i logiczne.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego roszczenie strony powodowej podlegało oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie nie było sporu na temat łączącego strony stosunku obligacyjnego. Strony łączyła umowa przewozu towarów do której zastosowanie znajdują przepisy kodeksu cywilnego – art. 774 k.c. i nast. oraz przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe (Dz.U. z 2015 r. poz. 915 – tekst jednolity).

Elementy istotne umowy przewozu określone są w art. 774 k.c., w myśl którego przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, do przewiezienia, za wynagrodzeniem, osób lub rzeczy.

Bezsporne pozostawało również, iż w ramach łączącej strony współpracy powód przyjął do realizacji zlecenie przewozu towaru w postaci butelek wina, zaś w trakcie transportu doszło do jego uszkodzenia. Powód nie kwestionował również wskazanej przez pozwanego wysokości szkody powstałej w wyniku uszkodzenia towaru.

W niniejszym postępowaniu powód dochodził zapłaty wynagrodzenia w związku z wykonaną usługą transportu, pozwany zaś o ile nie kwestionował wysokość wynagrodzenia za realizację usługi transportu to podnosił, że dokonał zapłaty wynagrodzenia w części tj. zapłaty kwoty 2188,18 zł, a w pozostałym zakresie tj. co do kwoty 1595,00 zł dokonał potrącenia w związku z przysługującą mu w tej wysokości wierzytelnością powstałą wobec wyrządzenia szkody.

Wobec zgłoszonego zarzutu potrącenia powołać należy art. 498 §1 k.c. zgodnie z którym gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Potrącenie polega na umorzeniu wzajemnych wierzytelności przez zaliczenie – wartość jednej wierzytelności zalicza się na poczet drugiej. W wyniku potrącenia wprawdzie żaden z wierzycieli nie otrzymuje efektywnego świadczenia, ale za to zwolniony zostaje z zobowiązania albo całkowicie, albo do wysokości wierzytelności niższej. Od potrącenia jako czynności materialnoprawnej odróżnić trzeba zarzut potrącenia, będący czynnością procesową. Oświadczenie o potrąceniu, o którym mowa w art. 499 k.c., jest czynnością materialnoprawną, powodującą – w razie wystąpienia przesłanek określonych w art. 498 § 1 k.c. – odpowiednie umorzenie wzajemnych wierzytelności, natomiast zarzut potrącenia jest czynnością procesową, polegającą na żądaniu oddalenia powództwa w całości lub w części z powołaniem się na okoliczność, że roszczenie objęte żądaniem pozwu wygasło wskutek potrącenia. Oświadczenie o potrąceniu stanowi zatem materialnoprawną podstawę zarzutu potrącenia (wyrok SN z dnia 14 stycznia 2009 r., IV CSK 356/2008, niepubl.; wyrok SN z dnia 23 stycznia 2004 r., III CK 251/02, M.

Praw. 2006, nr 10, s. 540). Do potrącenia długu z wierzytelnością nie dochodzi automatycznie przez to, że istnieją dwie wzajemne wierzytelności nadające się do potrącenia, ale konieczne jest oświadczenie, iż korzysta się z prawa potrącenia (postanowienie SN z dnia 8 lutego 2000 r., I CKN 398/98, LEX nr 50856). Jednocześnie oświadczenie jest jedynym elementem potrzebnym do skonstruowania czynności prawnej potrącenia, a oświadczenie o potrąceniu jest jego dokonaniem. Dla skuteczności potrącenia nie jest potrzebna zgoda drugiej strony, a potrącający może dokonać potrącenia nawet wbrew woli drugiej strony (H. Izdebski, M. Małek, Kodeks..., s. 603). W tym miejscu należy powołać pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w pkt 1 tezy wyroku z dnia 14 listopada 2006 r. (II CSK 192/06, Lex nr 233059): „Dla uznania, że potrącenie wywołało skutek prawny w postaci wygaśnięcia (umorzenia) wzajemnych wierzytelności, nie wystarcza samo powoływanie się przez składających oświadczenie o potrąceniu na fakt przysługiwania im wierzytelności przeznaczonej do potrącenia. Istnienie tej wierzytelności muszą udowodnić”, a nadto stanowisko zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 5 listopada 2010 r. (VI ACa 364/10, Lex nr 694288): „Do zarzutu potrącenia mają zastosowanie wymagania stawiane wobec pozwu w zakresie określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych oraz wskazania dowodów, w szczególności dokładnego określenia wierzytelności, jej wysokości, wykazania jej istnienia oraz wyrażenia woli potrącenia w celu wzajemnego umorzenia skonkretyzowanych wierzytelności”.

Powód nie uznawał odszkodowawczej wierzytelności pozwanego powstałej wobec nienależytego wykonania umowy przewozu. Podnosił, iż w świetle zapisów Regulaminu Świadczeń Usług (...) transport alkoholu był niedopuszczalny.

Zgodnie z zawartą w dniu 27 lipca 2011 r. umową, szczegółowe warunki świadczenia usług zawarte były w regulaminie, który też był powszechnie dostępny na stronie internetowej powoda, w każdym punkcie obsługi klienta oraz u każdego klienta odbierającego przesyłkę. Jednocześnie zleceniobiorca potwierdził, iż z łatwością może zapoznać się z treścią regulaminu. Wszelkie zaś zmiany Regulaminu miały być umieszczane na stronie internetowej powoda oraz były dostępne w punktach obsługi klienta i u kurierów.

Wobec powyższych zapisów umownych wskazać należy, że zgodnie z art. 384 k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy (§ 1). W razie gdy posługiwanie się wzorcem jest w stosunkach danego rodzaju zwyczajowo przyjęte, wiąże on także wtedy, gdy druga strona mogła się z łatwością dowiedzieć o jego treści. (...) (§ 2).

Z zapisów umownych jednoznacznie wynika, iż powód stworzył warunki, aby pozwany mógł z łatwością dowiedzieć się o treści wzorca – regulaminu świadczenia usług kurierskich. Uznać, zatem należało, że regulamin ten wiązał pozwanego. Jednocześnie wszelkie zmiany regulaminu udostępniane były, tymi samymi sposobami co sam regulamin, wobec czego również w zakresie wszelkich zmian regulaminu uznać należało, że pozwany z łatwością mógł się z nimi zapoznać i miały one zastosowanie do realizacji usług przewozu. Tym samym regulaminowi z 1 lipca 2013r. należało nadać status obowiązującego w stosunkach umownych między powodem i pozwanym. Jednocześnie jak wynika z przedmiotowego regulaminu, zawierał on wykaz zakazanych przedmiotów i obejmował m.in. alkohol. Jednakże zgodnie z postanowieniami regulaminu transport był wyłączony w sytuacji o tyle i ile (...) S.A. poinformuje o tym nadawcę przed przyjęciem przesyłki kurierskiej. W przedmiotowej sprawie, jak wykazało postępowanie dowodowe, (...) sp. z o.o. w celu ustalenia czy możliwy jest transport butelek wina, kontaktował się z powodem i uzyskał zgodę na przewóz towaru oraz instrukcję jak towar ma być zapakowany, do której też instrukcji pozwany się zastosował. Wskazać również należy, że świadek K. W., co prawda nie pamiętała szczegółowych odnośnie przesyłki co do której powód dochodzi wynagrodzenia, jednakże wskazała, że (...) S.A. podejmowała współpracę także z podmiotami zajmującymi się wyłącznie transportem wina. Co w okolicznościach niniejszej sprawy, przemawia za interpretacją postanowień regulaminu świadczenia Usług (...), iż przewóz alkoholu był możliwy.

W realiach zaś niniejszej sprawy (...) S.A. wyraziła zgodę na transport wina, przyjęła zleceni do realizacji, które jednakże nie zostało wykonane prawidłowo w konsekwencji czego ponosi ona odpowiedzialność odszkodowawczą za nienależyte wykonanie umowy. Zgodnie bowiem z art. 65 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo Przewozowe przewoźnik ponosi odpowiedzialność za utratę, ubytek lub uszkodzenie przesyłki powstałe od przyjęcia jej do przewozu aż do jej wydania oraz za opóźnienie w przewozie przesyłki.

Sama wysokość szkody w niniejszym postępowaniu pozostawała bezsporna i wynosiła 1595,20 zł.

Mając na uwadze powyższe okoliczności za zasadny Sąd uznał podniesiony przez pozwaną spółkę w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut potrącenia wierzytelności.

W toku postępowania pozwany wykazał, iż jego wzajemna wierzytelność wobec powoda wynosi 1595,20 zł, zaś wobec złożenia przez pozwanego oświadczenia o potrącenie z wierzytelnością powoda, doszło do umorzeniu wzajemnej wierzytelności powoda w wysokości (...),2000 zł i tym samym powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Jednakże nawet gdyby uznać, iż transport butelek wina był niedozwolony, wobec czego w oparciu o art. 65 ust. 3 ustawy Prawo przewozowe przewoźnik byłby zwolniony z odpowiedzialności, a w konsekwencji pozwanemu nie przysługiwałaby wierzytelność odszkodowawcza, to roszczenia powoda o zapłatę wynagrodzenia również podlegałyby oddaleniu z uwagi na upływ terminu przedawnienia.

Zgodnie bowiem z art. 77 ust. 1 ustawy prawo przewozowe (...) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku, zaś w myśl ust. 3 pkt. 4 przedawnienie biegnie dla roszczeń z tytułu zapłaty lub zwrotu należności - od dnia zapłaty, a gdy jej nie było - od dnia, w którym powinna była nastąpić;

Jednocześnie zgodnie z ust. 4 powołanego artykułu bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

W odpowiedzi na podniesiony zarzut przedawnienia powód podniósł, iż bieg przedawnienia uległ zawieszeniu na okres 3 miesięcy wobec braku nieustosunkowania się przez pozwanego do wezwania do zapłaty z dnia 16 kwietnia 2014r.

W przedmiotowej sprawie wierzytelność dochodzona pozwem została ujęta w fakturze VAT nr (...) płatnej do dnia 14 grudnia 2013r., a zatem w myśl art. 77 ust. 3 pkt. 4 tego dnia rozpoczął bieg terminu przedawnienia. Roszczenie zatem najwcześniej uległoby przedawnieniu z upływem dnia 14 grudnia 2014r., podczas gdy pozew został wniesiony 13 marca 2015r., a zatem po upływie okresu przedawnienia. Jednocześnie wobec podniesionego zarzutu zawieszenia biegu przedawnienia wskazać należy, że zawieszenie rozpoczyna się z chwilą wezwania do zapłaty. Przez wezwanie do zapłaty należy rozumieć sytuację, w której pismo zawierające wezwanie dociera do adresata tak, że może on się z nim zapoznać (art. 60 k.c.). Przepisy ustawy nie zawierają bowiem szczególnej regulacji w tym zakresie. W przypadku złożenia wezwania do zapłaty drogą pocztową bieg przedawnienia ulegnie więc zawieszeniu dopiero z chwilą doręczenia wezwania adresatowi, a nie z chwilą nadania na pocztę. Tymczasem powód przedłożył jedynie potwierdzenia nadania wezwania do zapłaty datowanego na 16 kwietnia 2014r. Brak jest przy tym potwierdzenia odbioru. Nie mniej jednak wbrew twierdzeniom powoda, pozwany ustosunkował się do przedmiotowego wezwania do zapłaty, kreując pismo datowane na 30 kwietnia 2014r. i nadając je w urzędzie pocztowym również w dniu 30 kwietnia 2014r. Wobec braku potwierdzenia odbioru, kierując się zasadami doświadczenia życiowego Sąd uznał, iż polecona przesyłka powinna dotrzeć do powodowej spółki w przeciągu 7-14 dni. Zatem nawet licząc okres zawieszenia najwcześniej od dnia 16 kwietnia 2014r. do ok. 14 maja 2014 r. co daje okres blisko miesiąca roszczenie powoda uległoby przedawnieniu w styczniu 2015r. podczas gdy pozew wniesiono w marcu 2015r. A zatem roszczeni powoda i tyk uległoby przedawnieniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekła jak w pkt I sentencji.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., z którego to wynika, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony (zasada odpowiedzialności za wynik procesu).

Mając na uwadze wynik postępowania, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu na które składały się kwota 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z §

6 pkt 2 Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, kwota 17 zł uiszczona od dokumentu pełnomocnictwa.